

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 9 (428)

Fredagen den 28 februari 1896.

9:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5:— Iduns Modet., fjortondagsuppl. > 5:— Iduns Modet., månadsuppl. > 3:— Barngarderoben..... > 3:—	Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Allm. telef. 6147. Prenumeration sker å alla postanstalter i riket.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris 15 öre (lösnr endast för kompletteringar.)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
--	---	---	---	---

Fredrika Wennberg.

Ett »skottårsbarn».

En dag i början af nyåret 1869 hade den, som skrifer dessa rader, nöjet att första gången göra sitt inträde i en af de större familjekretsar i hufvudstaden, som under en lång följd af år gäfvö glans åt dess sällskapslif. Det var en talrik och blandad societet, till en stor del ungdom ur skilda klasser, men till en icke mindre del personer, som gjort sig namn inom litteraturen, pressen, teatern och konsten. Festen erhöi därigenom, liksom dess efterföljare under loppet af ett antal år, hufvudsakligen prägeln af ett litterärt-artistiskt samkväm, och det så mycket hellre, som den ungdomliga värden och värdinnan själfva — bokförläggare- och boktryckareparet Sigfrid och Louise Flodin — i främsta rummet hade litterära och konstnärliga sympatier och intressen.

Det skulle vara lätt att här räkna upp en mängd bekanta namn, men endast några få må anföras, såsom prof på sällskaps sammansättning. Man säg där, sida vid sida, Aftonbladsredaktören August Sohlman, Dagens Nyheters grundläggare Rudolf Wall, Dagbladskäsören Claës Lundin, souschefen i Nya Dagligt Allehanda J. R. Spilhammar, den redan då för sina fint mejslade bilder af flydda tidens kulturlif bekante bibliotekarien d:r Richard Bergström, den för sina folklifsskildringar värderade d:r Otto von Feilitzen, novell- och teaterförfattaren Richard Gustafsson, tidningsmannen Birger Schöldström, folkskalden Pehr Thomasson, teaterförfattaren och teaterdirektören J. F. Lundgrén-Uller, den fryntlige Kapten-Puff-redaktören C. H. Rydberg,

teaterförfattaren och sedermera äfven teaterhistorikern Johan Flodmark, en för sina kvicka tillfällighetsvisor inom olika kretsar mycket känd ung man, sedermera föreläsaren i konsthistoria Thore Ericsson, operasångerskan fröken Ida Basilier och operasångaren Ambrosi, harp-virtuosen Adolf Sjöden, genremålaren Knut Ekvall och landskapsmålaren Oscar Törnå, romanförfattarinnorna Marie Sophie Schwartz, Wilhelmina Stålberg, den blida, älsklige Ulrika Sofia von Strussenfelt (Pilgrimen) och fru Wilhelmina Gravallius (den bekanta »Författarinnan till Högadals prostgård»), novellförfattarinnan fröken Mathilda Tengbom (Mattis), »antecknarinnan» Octavia Carlén, den såsom redaktör för tidskriften »Året om» och som författarinna till fina, stämningsfulla dikter i folkviseton redan då populära Mathilda Söderén-Langlet och, *last but not least*, den glada, ungdomsfriska, genialiska fru Josefine Wettergrund (Lea). Inom de litterära damernas grupp såg man äfven en fryntlig, godlynt dam, som synbarligen öfverskridit 50-årsåldern, men hvars rosiga kinder och mörka hår på allt sätt sökte protestera mot den inbrytande ålderdomen. Det var den skriftställarinna, hvars namn läses här ofvan, »författarinnan till Handtverkaren m. fl.», Fredrika Wennberg. I denna krets gjorde jag hennes angenäma bekantskap — en bekantskap, som snart skulle förbytas i vänskap för lifvet.

De yttre dragen af Fredrika Wennbergs lif äro enkla och förete icke mycket anmärkningsvärdt. Dotter till sjökaptenen Mikael Wigström och hans maka

De yttre dragen af Fredrika Wennbergs lif äro enkla och förete icke mycket anmärkningsvärdt. Dotter till sjökaptenen Mikael Wigström och hans maka

Som hvarken kött ell' bröd är smakligt utan salt,
Så är ock lustigt skämt ett speceri bland allt.

S. Columbus.

Johanna Westerberg, föddes hon i Stockholm skottåret 1816 den 29 februari. Hennes fader, som förde eget fartyg, förläste och drucknade, då hon knappt var två år gammal. Den bittra sorg, åt hvilken modren efter denna händelse hängaf sig, gjorde hemmet dystert och störde den upp växande flickans hela ungdomsglädje. Hon fick ock till följd häraf tidigt lära sig tänka och handla både för sig och sin sjukliga moder. Snart följde den dag, då hon äfven blef moderlös. Efter den tiden vistades hon mestadels hos sin mormoder fru Kristina Rundqvist. Hon fick lära sig och gjorde sig äfven nöje af att idka husliga göromål. Men hennes käraste nöje var dock, säger hon i ett bref till författaren af denna uppsats, att läsa och skriva vers och små berättelser. Då dagens praktiska sysselsättningar icke alltid tilläto henne detta, använde hon mången gång nattens timmar för dessa sina älsklingsnöjen. När hon så fått färdig en liten samling sådana små alster, brändes dessa alltid omsorgsfullt, »ty ingen skulle», som hon uttrycker sig, »läsa och göra narr af de där dumbheterna.»

Vid 28 års ålder, år 1844, ingick hon äkten skap med tjänstemannen i Stockholms järnväg August Wennberg — ett i alla afseenden synnerligen lyckligt äktenskapligt förbund. Denna händelse blef en vändpunkt icke blott i hennes enskilda, utan äfven i hennes litterära lif. Hennes make upptäckte snart hennes böjelse för litterära sysselsättningar, och han uppmuntrade dem på allt sätt samt föranledde äfven offentliggörandet af de små litterära förslingarna. Till en början var det endast tillfällighetsverser, som sålunda kommo i tryck. Det första poemet, skrifvet med anledning af prinsessan Lovisas, sedermera kronprinsessans af Danmark döpelse, infördes i Posttidningen, och såsom belöning därför fick förf. några dagar senare af dåvarande kronprinsen Carl, sedermera konung Carl XV, emottaga en större guld brosch. Några år senare skref hon ett hyllningspoem till änkedrottning Desideria med anledning af hennes 75-årsdag, äfven detta offentliggjordt i Posttidningen, och såsom belöning erhöill hon af den gifmilda änkedrottningen ett vackert guldur. Dessa gåfvor utgöra nu hennes dyrbaraste minnen af de första stegen på skriftställarebanan.

Sin första följetong skref hon 1851 på uppmaning af Kalmarpostens dåvarande redaktör, och den infördes i nämnda tidning år 1852, under titeln »Grefvarne D., far och son», samt aftrycktes i åtskilliga andra tidningar. Sedan dess har hon, för olika, delvis mycket spridda landsorts- och hufvudstadstidningar samt för tidskriften »Året om», äfvensom kalendrarne »Svea», »Freja», »Violblomman» och »Förgät mig ej», skrifvit några och tjugu större och mindre berättelser, däribland »En hemlighet eller dold svartsjuka», »Angelika», »Tiggarflickan», »Handverkaren», »Tvänne brudar», »De så kallade rika», »Ett brutet löfte eller kärlek och samvete», »Blenda», »Arfvet» o. s. v. De offentliggjordes under olika signaturer, såsom *Fredrika, F., författarinnan till Handverkaren och Tvänne brudar*, m. fl. År 1865 utgafs »Handverkaren» i bokform under hennes verkliga namn. Sedan följde berättelsesamlingarna »Julbilder» år 1879 samt »Myrten och silfver» år 1882. Detta anspråklösa, fiärdlösa förfat-

terskap, som emellertid gjorde henne känd och omtyckt i vida kretsar, präglas allestädes af en varm medkänsla för de lottlösa inom samhället, ett kraftigt häfdande af arbetets ära, ett öppet sinne för hemmets och gudsfruktans betydelse, ett ädelt bekämpande af allt lågt och lumpet.

Det var fortfarande mestadels nätterna, som ägnades åt författarskapet. Hufvuddraget i hennes skaplyne var och är den omtänksamma husmoderns, och »hon vågade icke», som hon själf säger, »försomma sitt hem och sina husliga sysselsättningar». Dagarne behöfdes mera än väl till skötandet af hus och hem, i synnerhet sedan mannen råkat ut för en långvarig sjukdom, från hvilken han icke skulle få tillfriskna. År 1860 blef hon änka. Efter den tiden ägnade hon sig mera uteslutande åt sin kära litterära sysselsättning, och de flesta af hennes pennas alster hafva sett dagen i det lilla trefliga hem hon anordnat åt sig i huset n:r 26 vid Hamngatan, där hon bodde i 22 år, till dess hon, på en väninnas enträgna begäran och i trots af sina då uppnådda 66 år gick att åtaga sig en verksamhet, som skulle sätta vida yngre husmoderliga förmågor än hennes på ett verkligt kraftprof.

I Brännkyrka församling nära hufvudstaden, där fru Wennberg under en lång följd af år hade sin sommarbostad, ägde hon en god väninna, komministerns i församlingen maka Mathilda Rolén, född Kihlblad. Denna uppoffrande, människovänliga kvinna hade i slutet af 1860-talet grundat ett barnhem inom församlingen, hvilket på ett synnerligen lyckligt sätt fyllde sin uppgift, men som dock lämnade ett viktigt önskningsmål öfrigt, nämligen det att kunna bereda de små skyddslingarna tillfälle att efter utskrifningen från hemmet få lära sig de inom ett ordnadt hushåll förekommande viktigare göromålen, så att de kunde utbildas till praktiska, för sig själfva och andra nyttiga tjänarinnor. Denna brist afhjälpte hon genom att anskaffa medel till *Hushållsskolan i Brännkyrka*, hvilken fick sin plats å en vacker tomt invid kyrkan och barnhemmet och som våren 1882 stod färdig att börja sin verksamhet. Den utgjordes af ett trefligt envåningshus med glastäckt veranda, vindsrum och balkonger, och den innehöll en rymlig matsal, som tillika skulle utgöra samlingsrum, en väl ordnad köksafdelning samt rum för föreständerskan och åtta rum för blifvande pensionärer.

Så långt var allt godt och väl. Men nu kom det svåraste, nämligen anskaffandet af en duglig och praktisk husmoder för det nya hemmet. Uppgiften var så mycket vanskligare, som byggnadskostnaderna medtagit alla de befintliga tillgångarna, så att hushållsskolan för sin verksamhet uteslutande var hänvisad till inkomsten för de inackorderingar, man hoppades få såsom mer eller mindre stadigvarande gäster. I detta betryck vände sig fru Rolén till sin några år yngre väninna fru Wennberg, med anhållan att hon skulle öfvergifva sin lugna ställning och åtaga sig det bekymmer och det ansvar, som voro förenade med handhafvandet af ett så mångsidigt bestyr; och trots sin egen redan höga ålder, ryggade fru Wennberg icke tillbaka för att mottaga detta uppdrag, varmt intresserad för den vackra saken som hon själf var. Hemmet öppnades den 2 maj 1882, med fru Wennberg som värdinna. Början var blyg-

sam, men redan vid midsommartiden stod allt i fullt flor. Sedan dess, och under hela den tid fru Wennberg med aldrig svikande kraft och intresse därstädes fört spiran, hvilket skedde ända till hösten 1894, då hon uppnått en ålder af 78 år, har hemmet på ett utmärkt sätt fyllt sin af stiftarinnan afsedda uppgift. Och bland de många, som varit pensionärer därstädes eller i öfrigt gjort bekantskap med hemmet, finnes det nog icke mera än en mening därom, att husmoderskapet icke kunnat råka i skickligare händer, likasom ock därom, att fru Wennberg bättre än mången förstod att åt det hela gifva den värmande prägeln af äkta gammaldags svensk hemtrefnad.

Ett vackert och af den gamla mycket värderadt erkännande för denna sin förtjänstfulla verksamhet erhöill hon för några år sedan, den 2 maj 1892, då hushållsskolan firade sin tio-åriga tillvaro med en angenäm och smakfullt anordnad festmiddag, till hvilken skolans styrelse samt åtskilliga församlings- och hufvudstadsboar inbjudits. Därvid tolkades i varma ordalag de tacksamma känslorna för fru Wennberg. Och sedan fick hon från fru Rolén, som året förut, i en ålder af 91 år, affidit såsom hushållsskolans pensionär, emottaga ett testamentsutdrag, åtföljdt, såsom en sista afskeds- och tacksamhetsgård, af ett kontant belopp af 500 kr., hvarvid naturligtvis penninggåfvan, som dock i förhållande till den affidnas tillgångar icke var ringa, betydde vida mindre än de ädla känslor, som dolde sig bakom densamma.

Nu är, sedan mera än ett år tillbaka, fru Wennberg — som, i förbigående sagdt, fortfarande innehar befattningen såsom direktis för det lilla barnhemmet — själf pensionär i det hem hon så verksamt bidragit att skapa. Då hon där njuter ett välförtjänt *otium cum dignitate*, kan hon glädja sig åt för hennes år synnerligen goda kropps- och själskrafter samt särskildt åt att kunna blicka tillbaka på ett lif, som mer än mången annans varit den praktiska omtänksamhetens och den trogna pliktuppfyllelsens.

Den 29 februari i år fyller fru Wennberg 80 år, och hon har därvid det sällsynta tillfället att äga en födelsedag, den sista under det nuvarande århundradet. Denna dag är den 21:a i ordningen af hennes födelsedagar, om man medräknar den dag, då hon föddes. Och till den dagen, liksom till kommande fridfulla dagar, ägnas hon af många vänner de varmaste lyckönskningar. *John Neander.*

Tvänne planscher

— den af förut angifna orsaker försenade januari-planschen samt planschen för innev. februari månad — åtfölja detta n:r i st. f. det sedvanliga romanarket. Den äkta nordiska vinterbild, som vår framstående djurmålare *Bruno Liljefors* gifvit oss i sin »Räf och hare», liksom den engelske mästaren *L. Fildes'* gripande skildring: »Mellan lif och död» torde utan alla kommentarer tala för sig själfva. Bägge autotypierna äro utförda hos *W. Silfversparres nya aktiebolag* efter gravyrer från *hrr Nordin & Josephson, Stockholm*, i hvilkas bok- och konsthandel dessa finnas att tillgå.

Ett skottdagsnummer

kunna vi ju ha skäl att kalla detta nummer af Idun, då det till allra största delen är fyllt med bidrag, som i ett eller annat hänseende referera sig till skottåret och skottdagen. Att det därigenom till hela sitt skick och innehåll träder en liten smula utom den vanliga Idunsramen, är naturligt, men hoppas vi, att våra läsarinnor — för omväxlings skull — icke ha något däremot.

Som bekant utfäste vi för en tid sedan ett pris på femtio kronor för »det piggaste och trefligaste bidrag om skottdagen», som till oss ingått senast den 8 dennes. Bland sjuttiofem täflare har *signaturen Diana* afgått med segerpalmen för sitt »Fragment ur en jägarinnas memoarer», hvilket här nedan meddelas. De trefliga små vignetterna, hvilka vi ej velat undanhålla våra läsarinnor, åtföljde äfven hennes manuskript. »Diana» behagade nu ge sig tillkänna för redaktionen i och för prisets utbeholdande.

Ur den öfriga skottdagsskörden på vers och prosa ha vi vidare — enligt hvad vi förbehöll oss — gjort ett lämpligt urval för dagens nummer. Vårt hjärtligaste tack till alla bidragarne!

Genom ett egendomligt sammanträffande står till och med den porträttbild, vi i detta nummer bringa, i god samklang med »dagens tema», då fröken Wennberg är ett skottdagsbarn. Ja, ända till »Tidsfördrifsafdelningen» ha, som våra läsarinnor torde finna, märkesdagens verkningar sträckt sig.

Och nu återstår oss då endast att tillönska våra vänner: *Allt nöje af Iduns skottdagsnummer!*

Redaktionen.

Skottdagen.

Fragment ur en jägarinnas memoarer.

(Prisbelönad i Iduns »skottdagstäflan».)

Allt sedan jag började intressera mig för skottdagen — och det var vid en märkvärdigt tidig åldersperiod — har jag gjort den till föremål för vetenskapligt studium, på så väl teoretisk som praktisk väg, hvadan jag vågar tillmäta mig någon auktoritet i denna tidsfråga.

Mina första undersökningar voro af historisk natur, och jag kom då till den slutsats, att Josef, sedan han blifvit vice-konung af Egypten, som en upprättelse åt fru Potifars rykte, förordnat att hvar fjärde år skulle, i andra månaden, inskjutas en dag, på hvilken kvinnorna ägde rättighet att taga skarpare sikte än eljes på de manliga skottaflorna.

Men då jag bara väl vuxit från småskolans läxor, började jag lära mig, att vetenskapliga teorier icke alltid hålla stånd mot

det praktiska livvets erfarenheter. Från min ännu obemärkta galleriplats på livvets teater iakttog jag åtskilligt, som förde mig till den åsikt, att ifall en fornegyptisk vicekonung haft någon släkttücke med nutidens svenske män, så hade han, i stället för att skänka efterhängsna kvinnor en reglementerad extra skottdag, helt visst utfärdat en förordning, att alla i bakhåll och försåt liggande kvinnliga krypskyttar skulle dela den bekante egyptiske hofbagarens öde.

Min nästa — också på historiska studier grundade — åsikt rörande denna vår märkliga friskyttedag vittnar dock ännu om mina ungdomligt höga tankar om mannens ädelmod. Jag antog nämligen, att skottdagen var ett hvar fjärde år inträffande synligt utslag af mankönets kroniska samvetskval öfver det förtryck, hvori det alltid hållit det svaga kvinnliga kärilet. Ett förtryck, som kulminerat däri, att en väluppfosttrad dam förbjöds att taga första steget vid uppjudning till den långpolska, som benämnas äktenskap!

Min storhjärtade uppfattning af mannens samvete blef dock efter anläggandet af mitt första snörlif snart en rent öfvervunnen ståndpunkt, och misstankens vindögda dämon började sammanpressa mitt hjärta.

Sorgligt medveten om det faktum, att historiska och astronomiska undersökningar och antaganden ej just alltför ofta öfverensstämna med hvarandra, har jag aldrig funnit själshvila i de astronomiska förklaringsarna öfver ett sådant fenomen som skottdagen. Därför hviskade nu ofvanstående dämon i mitt öra, att denna dag blifvit försåtligt insmugglad på kvinnorrättigheternas magra konto. Det blef mig nämligen allt mera klart, att man blott förärat oss denna klappjaksdag för att rädda en art manliga söndagsskyttar från skammen att bomma allt för ofta på de uppspårade föremål, som befunno sig inom skotthåll för deras kärlekspilar. Det är ett nedrigt fint manligt schackdrag detta, att ställa maskulina dumbommar så inom håll, att ett ädelt villebråd, flämtande, utmattadt och halfdött efter många egna jakter samt pådrifvet af kampen för tillvaron, själfst far en sådan där skytt om halsen.

Ett par dylika taflo ur livvet ingaf mig beslutet att aldrig, *aldrig* jaga på skottdagen, isynnerhet som jag snart upptäckte, att mannen aldeles icke är fridlyst villebråd under den tidsperiod, som ligger emellan de i almanackan reglementerade skottdagarne. Jag fann med tillfredsställelse, att vi kvinnor förstått att behändigt kringgå ifråvarande jaktstadgar och i ganska stor skala idkade tjufskytte.

Ingen indian i mina bröders rödskinnböcker var skickligare i konsten att finna och följa spår genom naturens urskogar än somliga af mina äldre flickbekanta voro att spåra upp och förfölja män genom de snår och andra hinder, som måste genombrytas och tagas på väg till äktenskapets sälla marker, där det eftersträfvade villebrådet hade bo eller lya.

Under dylika jaktens vilda yra hände det nog också stundom, att amazonerna togo miste om vildt och husdjur samt lade an på både ringade, tjudrade och i äktenskapets fällor redan infösta individer, men slika bragder kallades ännu i den tiden med djup indignation för grym skadeskjutning.

Äldre amazoners noblare tjufskytte tillta-

lade mig i högre grad, men däremot beslöt jag att förakta deras exempel, som metade efter män, likt fiskaren efter gäddor, eller försökte fånga dem i garn, som om de varit skapta som nors, eller ock lade ut snaror, liksom för skogens rädda harar. Däremot roade det mig att se män fångas på limstång, en sport som lyckas bäst i balsalar vid gassken eller elektrisk belysning. Frackskört häfta så märkvärdigt lätt vid limstången; där sitter nu fågeln och skrattnar nog så muntert, tills han kommer in i äktenskapsburen.

Jakten vid månsken tilltalade mig ej synnerligen; man var ju aldrig viss på, om man träffade hjärtat eller blott med pilarne snudade vid offrets mustascher.

Utrustad med försvarliga förkunskaper samt tämligen godt beväpnad, längtade jag ifrigt att få komma i aktivitet.

Ännu var det mig dock förmenadt att infinna mig på middagarnes, supéernas och balernas sälla jaktmarker, och inom mitt skotthåll fanns då ingen annan att sikta på än mina bröders och min informator.

Det var en tämligen bedröflig skottafla, smal som en promenadkäpp, torr som en sågbock och med två utstående knäskålar. Men jag erkände redan då tillvaron af den bekanta national-ekonomiska lagen om förhållandet mellan tillgång och efterfrågan. Dessutom ämnade jag ju bara, symboliskt taladt, öfva mig i målskjutning med salongsgevär.

Men nog fick jag ge fyr många gånger, innan jag träffade pricken, ty skottaflan erbjöd helt ringa skottvidd, och det var som om han haft en långkatekes med ryggen vänd utåt i sin bröstskavitet, i stället för ett manligt hjärta på cirka tjugutvå år och bredd därefter.

Ändtligen passade jag på en het, åsktung junidag och bekände blygt och i förtäckta ordalag, att en ung dam lärt sig skatta hjärtats rena guld högre — än hvad som helst. Och när då den första ljungelden från himlen korsades med tvänne blixtrar från mina ögon, stönade han: »Himmelska Maria!» och damp på knä som en dresse-rad kamel. Vid denna hans kroppsöfning begaf sig hans högra knäskål ut ur sitt skyddande omhölje, likt ett ungt öfvermodigt hvitkålshufvud ur de blad, som värnat dess barndom mot närmare granskning af nyfikna blickar.

Maria — det var emellertid ingalunda jag, utan min tjuguariga syster! Den unge mannen hade blottat både sitt hjärta och sitt fattiga knä, till rakt ingen glädje för mig; han hade endast tagit mig för en skottspole, som skulle föra islagstråden genom hans hemliga kärleks tilltrasslade varpgarn. Han fick vänta han!!!

Jag förbigår de år, under hvilka jag slog rekord i sporten att träffa manliga hjärtan och kasta dem som byte för — hm! — förtviflan. Sedan kom en tid, då jag började jaga på fullt allvar och för utkomsten, men besynnerligt nog tycktes då männen på en gång ha blifvit osårbara, och jag ägde tyvärr ej det förtrollade och förtrollande silfverlod, som ofelbart träffar ett manligt hjärta.

Det är också en möjlighet, att herrarne kände till en viss grekisk Dianans sätt att pryda herr Aktæon's panna.

Då undergick min åsikt, om värdet af en reglementerad skottdag, förvandlingens stora lag, så att jag nu känner, att den dagen

leder sitt ursprung — om inte rent af från själfva Venus, — så från andra milda stjärnor. I jämnhöjd med skottdagen sätter jag frieriannonserna, fastän Idun har stängt denna genväg till Hymens land.

Det var grymt gjordt af vår egen fru Idun! Hon borde ha erinrat sig, att hennes mytologiska urnamne vid en mognare ålder gled ned från grön kvist på asken Ygdrasil och förmådde icke ens »trække vejret», förrän herr Brage kom med en smula harpluft och satte lif i henne, så att hon snappade till sig den oförsiktige musikanten, blef hans lagliga fru och lät honom inreda en frostfri äpplekammare i Åsgård.

Men vår egen, evigt unga Idun har så många behag att — trots den där bommen — måste man öppna alla dörrar för henne. Tyst, det faller mig något in! Kan- ske är det prisäpple, hon nu räckt oss, ett tecken på att den spärrade vägen skall under de kommande åtta år, som nu ligga likt en öde öken med framtidens skottdag otydligt hägrande vid horisonten, öppnas, mot erläggandet af öfliga boppenningar? Ah!

Men återvändom till förvandlingens stora lag! Under hur många skottdagar har jag ej spillt krut på döda kråkor, för att ej tala om de magra, oanvändbara stråkfåglar, som pr annons kommit inom mitt skott- håll! Det är rakt till att blifva hysterisk af slik otur!

Och nu — nu står den stora sekel-skottdagen för dörren, då vi amazoner måste väpna oss med snabbskjutande dubbelbössor.

För mig blir den 24 februari 1896 en afgörande domedag, ty om åtta år är jag — hm, låt mig säga — utan ammunition.

Det är en vettskrämmande framtidstafva!

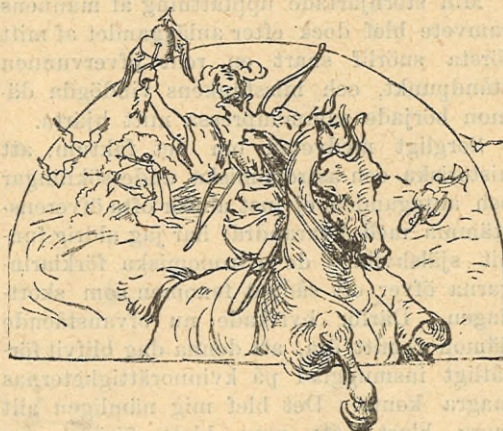
Men ära vare en erfaren hushållerska, som på en skottdag förskaffade sig advancement till fru, har jag i god tid rustat mig och valt ett förträffligt håll, där jag inväntar mitt byte.

Högtärade feminina kamrater på äkten- skapets jaktrevier! Vissheten om, att jag nu skall träffa pricken, gör mig ädelmodig; ni skola här få recept på en laddning, som aldrig klickar: »Man utväljer ett mörkt stycke kött af af en —» Ack nej, detta är ju fru hushållerskans recept på rostbiff! — Så här lyder det rätta: »Minst ett halft år före en skottdag utser man sitt föremål, som helst bör vara en äldre, något intor- kad ungarl eller, i brist däraf, en välgödd änkling. I ett portativt is-skåp efter egen konstruktion hänger man in sina medförda »allvarliga afsikter», så att de ej för tidigt blifva utsatta för dagsljuset. Är man nu väl installerad som husföreståndarinna, eldar man försiktigt i hemtrefnadens ugn, så att en behaglig husvärme uppstår. Under tiden fylles ungarl eller änklingen med mångahanda goda saker, efter smak, råd och lägenhet, samt hålles vid jämn tempe- ratur medels hela strumpor och pålitliga skjortknappar. Är han nu någorlunda pre- parerad, vändes och vrides han varsamt och jämnt öfver sakta eld, tills hans hjärta kän- nes så mörkt, att det tidtals simmar i sitt eget spad, något som snart märkes af hvarje erfaren hushållerska. På en sådan stund — den plägar mest inträffa efter en god mid- dag på tu man hand, och härtill kan man ju, för att göra smaken mera pikant, välja skottdagen, — tager man till kaffet likör, — icke munk för all del! — och sina nu uppvärmda »hederliga afsikter», hvilka han då, genom en behändig servering, tager för

att vara sina egna. Detta senare är ett af de främsta villkoren för att träffa målet.»

Öfversättande den erfarna kvinnans köks- symbolik på min jägarelatin, sade jag till mig själf: Kära du, när man först börjar hoppas på skottdagens lyckträff, så bör man vara en nog erfaren jägarinna att ej lägga an på högt flygande unga karlar med hjärtat på rätta stället, utan sikta stadigt på sådana, som uppnått den ålder, då hjär- tat glidit ned i magen, hvilken senare där då skall tagas korn på! Och så valde jag mig för sex månader sedan — icke mera en spinkig skottafla, utan en solid skottkärva, på hvilken jag snart hoppas blifva skjuten in i äktenskapets lustgård.

I allt öfrigt har jag äfven följt den er- farna kvinnans recept, och min »husbon- de» är nu vorden så mör, att jag på skottdagens första eftermiddagstimme knappt behöfver snudda vid hans nedersta västknapp, förrän han, insmord med hederliga åsikter, faller för mina fötter. — Mätte han bara hålla ihop vid denna katastrof!

När då ett jubelskri går ut öfver jorden, är det jag som blåser: *Hallali!*

Och en kvinnlig jägarskara
Hörs på sin pipa svara:
Hallali!

Diana.

Flickornas bal.

Ett skottårsminne
af
Xenia.

Är häronda'n jag kom att tänka på,
Att nittisevan måtte skottår vara,
För själens öga uti färger klara
Ett minne från min ungdom säg jag stå.
Man vet, att älderdomen gärna dröjer
I vårsoln från sin ungdoms paradiset.
Det är min ursäkt, att min röst jag höjer,
Ty pratsjuk är jag uppå gummors eis.

Det var i början utaf sextitalet,
Som skottår var, och i vår lilla stad,
Där ungdomen var lefnadsfrisk och glad,
Man ville dansa jämt. Det var för gald!
Vi flickor ställde till en skottårsbal,
Vår skuld till herrarne att honorera.
Hear flicka fick en herre invitera,
Och mängen kom också i val och kval.
Jag visste nog, hem helst jag velat bjuda,
Men tordes ej. Jag var så blyg och ung,
Och han var balens hjälle, dansens kung,
Samt bar ett namn, som ståtligt mände ljuda.
(Mitt var helt tarfligt, slutade på — lin.)
Som lydig dotter lät jag mamma råda,
Fick nöje mig på afstånd honom skåda
Och bjöd på bal'n precisorn, min kusin.

Nå, ändteligen kom den stora dagen,
Och utaf hopp och längtan ljuft betagen,
Jag satte på min största krinolin,
Som nyttjades när man var riktigt fin,

Och klädningen utaf barège, den skära,
Med ny garnering, allt till dagens ära.
Kring håret, som jag jämt i lockar bar,
Ett band af hvita pärlor viradt var.
Sist, men ej minst, af hela toaletten
Det oundgängaste kom — lorgnetten!
Ty — läsarinna, re'n det gissat har —
Jag, stackars barn, otyckligt närsynt var.
Jag kände ingen uppå promenaden,
Och det berättades om mig i staden,
Att jag ej skönjde, om i fönstret satt
En människa, blomkruka eller — katt!
Ja, närsynheten var mitt lufs elände!
Och ni få se, hvad därigenom hände.

Nå, när nu toaletten slutad var,
Jag måste ta farväl af söta far.
Han satt i gungstoln, lik en gud i skyar,
Dem han ur pipan ideligt förnyar.
En tobakspuss jag fick. »Farväl, mitt gull,
Haf mycket roligt och fall ej omkull!»
»Omkull! Jo, pytt! Det skulle fattas bara!
Nej, kära pappa, det har ingen fara.»
Så sade jag. Men högmod går för fall,
Och före kvällen man dag ej prisä skall. —
Men jag får skynda, ty nu ropar mamma,
Att klockan slagit sju just i detsamma.

På balen allting gick sin gilla gång —
Jag dansade, men fann dock tiden lång,
Ty fastän hjärtat stög mig upp i halsen
Vid blotta tanken uppå fjärde valsen,
Jag fattat likafullt ett djärfv beslut,
Som borde, måste, skulle föras ut.
Till fjärde vals vi, flickor, hade valet,
Och för att dansa få med »idealet»
Jag hade uttänkt denna djärfva kupp:
Den eftersökte själf att bjuda upp.
När dansen speltes upp, det gick en susning,
Ett sorl bland damerna, som af förtjusning
Att en gång kavaljerer välja få.
Och herrarne, som i en klunga stå,
Bak liknöjdhetens sköld sig stolt förskansa,
Fast löjligt ängsliga att ej få dansa.
I sista stunden nästan seek mitt mod;
Jag tyckte golfvet gunga, där jag stod.
För mina ögon såg jag, som i dimma,
Bland scarta frackar hvita skjortbröst glimma.
Jag vågade ej nyttja min lorgnett,
Och utan den var valet icke lätt.

Dock, misstag var omöjligt! Ingen annan
Såg ut som han. »På gången och på pannan
Känns Torstens son igen.» Jag hastigt gick
Teårs öfver golfvet och med nedsänkt blick,
Jag neg och hviskade: »Får jag den äran?»
Min herre bugar sig. Vi dansa ut.
Men, ack! Det dröjer knappast en minut,
Förrän jag carseblir, med djup förfäran,
Att ej i rätter man jag har fått fatt!
Mig närsynheten åter spelt ett spratt.
O ce, kan någon otur tänkas värre;
Jag har ju bjudit upp — en galen herre!...

Men blott på dansen kan jag tänka nu.
Min kavaljer far fram som ett jehu.
Ej som en män'ska, som en björn han luffar.
Vi också många stötar få och knuffar.
Man ropar jämt: »Ur vägen!» och »Se opp!»
Men intet hejda kan det vilda lopp,
Med hvilket vi emot fördärfvet hasta.
Till slut ett par vi öfver ända kasta.
Tillsamman bildade vi en pyramid —
Den stunden minnes jag i all min tid. —
Ett fall, det vet man, väcker alltid löje,
Och falla på en bal är intet nöje,
I synnerhet när man har krinolin!
Jag måtte också haft en ömklig min,
Med pärtesnodden ifrån håret lossad
Och min lorgnett i tusen bitar krossad.
Som vanligt bar jag mig rätt sjäpig å:
Min herre skrottade; jag brast i gråt.

Då blef han genast allvarsam och lade
Sin hand på min och riktigt vänligt sade:
»Förlåt! Jag stört ert nöje visst i kväll.
Men var nu glad igen, så är ni snäll.
Ett misstag på person är ju förklarligt,
Men var ej ledsen, det är inte färligt.
Jag vet, jag dansar som en riktig björn
Och därför finga vi oss nu en törn.
Jag ber så cackert, hör nu upp att gråta,
Till tecken på att ni vill mig förlåta.»
Igenom tårarne jag genast ler,
Och som jag inte ville dansa mer,
Vi satte oss att tala helt förtroligt.

Besynnerligt, jag hade riktigt roligt!
Och när vid balens slut det blef supé
Af bredda smörgåsar och blanchmanger,
Så kände vi oss båda riktigt flata
Att halfta aftonen vi kunnat prata.
Och när jag sedan hem med mamma gick,
En duktig skrapa jag af henne fick.

* * *

Ja, nu ni höra fått min lilla saga,
Och sans-moral'n, som man där af kan draga,
Är den: Man bör ej galna herrar ta,
Fast det emellanåt kan sluta bra.
Det är ej sagt, att endast mitt var felet,
Den blinde guden var visst med i spelet.
Den jag i blindo tog för någon ann'
Han blef — det kan ni nog förstå — *min man*.

Att fria.

Ett skottårsäpropos.

— Ett privilegium, säger ni! Misstag, herr härads höfding!

— Ni menar, att damerna sällan eller aldrig begagna sig af den där rättigheten?

— Nej, det menar jag inte.

— Men då förstår jag inte . . .

— Heliga enfald!

— Som ingenting högre önskar än att upplysas af ers vishet.

— Svara mig på samvete då: Har ni nånsin friat?

— Ja, strax innan jag tog studenten, till vår gamla hushållerska där hemma.

Hon slog upp ett skratt, som hoppade fram och åter i små lustiga, mjukt klingande trimulanter.

Aldrig tyckte han sig ha hört ett vackrare skratt.

— Och ni fick korgen, förstås?

— Inte precis, hon sade bara, att vi borde vänta.

— Och se'n då?

— Se'n har jag aldrig friat.

— Nej, en vis man som ni utsätter sig aldrig, förstås, för ett afslag. Ty, för att återkomma till vår utgångspunkt — det är alltid kvinnan, som väljer, det var bara det jag menade, när ni utbreddes er om det där storståtliga, nådiga privilegiet.

— Kvinnan, som väljer! I hvilket land då, om man törs fråga?

— I alla länder, där mannen är herre på täppan, och det är just ett af kvinnans få privilegier. — Kanske ni önskar min sats illustrerad?

— Det skulle onekligen vara mycket intressant.

Hon satte sig upprätt i hvilstolen, hvori hon legat tillbakasjunken, och såg på honom med en kisan, godmodigt öfverlägsen blick.

Aldrig hade han sett ögon kunna bli så smala som hennes — en glindrande strimma af smaragd och opal under fina, bågiga bryn. Men han hade också sett dem stora och djupa, i mörkaste drömlått.

— Säg mig — började hon — när ni frässade på er första, stora, heliga kärlek, den där enda gången ni vågade fria, var ni verkligen viss då — jag menar på henne?

— Inte riktigt. Jag hade en mycket fruktad och gräsligt hatad rival — fanjunkarn, ja, han var postmästare också och änkling och pappa till nio barn.

— Men hon valde er ändå?

— Ja, det vill säga först, men se'n jag rest tillbaka till Upsala, ångrade hon sig

och tog postmästaren-fanjunkaren med de nio.

— Det vill säga, gjorde ett nytt *val!* — sade hon triumferande och satte sin lilla pikanta trubbnos i vädret och sköt fram den runda hakan.

Hvad hon var förtjusande att se på just nu, och ändå så hjärtans komisk. — Han brast i skratt.

— Er advokatyr är glänsande, rent af bedärande.

— Ja-a, där ser ni! Jag vill väl också hoppas . . .

— Att jag är bedärad. Utan tvifvel. Men om jag nu också kan medge, att hon väljer — ibland, så är det väl ändå inte alldeles detsamma som att fria.

— Nej, det slipper hon då lyckligtvis! Under det den stackars förälskade *han* går i undran och suckan och vända och kval, med sitt rödglödgade hjärta på presentérbricka, sitter den tillbedda *hon* och öfverväger i allsköns lugn, om hon skall antaga eller förkasta. Ty, ser ni, i regeln vet en kvinna alltid, om en man tänker fria.

— Ni menar, om han älskar — sade han och böjde sig litet fram emot henne.

— Inte det just. Ni vet väl, att *det* inte är så alldeles detsamma — svarade hon med halvesänkta ögonlock.

Hvad han gärna ville veta, om det var drömlått under ögonfransens mörka skugga.

— Nej, det är sant, en man kan vara djupt fäst vid en kvinna och ändå kanske aldrig komma att uttala det afgörande ordet. Det finns kvinnor, som äro som vågens skum, solprismans mångskiftande färglek . . . det kan hända, att mannen föredrar att inte »lägga sitt hjärta på presentérbrickan» för en sådan kvinna.

Hon satt och slog med tåspetsen mot den lilla broderade plyschpallen.

— Ja, där ser ni, hur obehagligt det är att fria! Ett privilegium! Tänk bara, hur det gick till förr i världen! Jag har hört riktigt gammalt folk berättat, hur det var på deras mammors tid. Då kom friaren i frack och hvit halsduk till sin utkorade, kanske också med en stor blomkvast i handen, föll på knä, upplät sin mun, talade och sade: »Dygädla mamsell, dyrkansvärda flicka» . . . Tycker ni den där situationen var afundsvärd?

— För henne var det antagligen särdeles angenämt.

— Ni män med er så kallade kvinno-känedom! Om ni bara hade en aning om, hvad en stackars flicka kan få utstå med en efterhängsen friare!

— Fastän hon får *välja*?

— Det oaktadt. Jag skulle kunna tala om för er en riktigt uppbygglig historia i den vägen. Men ni är kanske trött . . .

— Jag ber . . . berätta blott! Jag är särdeles intresserad af uppbyggliga historier.

Hon satte sig bekvämt till rätta, lade hufvudet tillbaka mot karmen och började efter några ögonblicks tystnad:

— Jo, ser ni, jag hade en liten väninna, som var mycket ung och mycket oefaren och mycket svärmisk — ja, det är nu en åtta, nio år se'n, och för så länge se'n brukade sjutton-adertonåringar ännu vara svärmiska, nu äro de kritikussar i stället. Nå ja, den här lilla flickan, hon var då en riktig hyperidealist — trodde, att kärleken kom som ett svindlande stjärnskott och att de två själarna bara med en lång, lång blick

genast skulle smälta samman. Utan ord, utan så mycket som en handtryckning skulle de känna och förstå, att de hörde hvarandra till för tid och evighet — Ja, så där vackert drömde min lilla väninna om kärleken, ser ni.

Så en sommar var hon på besök på ett romantiskt landtogs, som ägdes af en rödskäggig patron. Men det var inte patronen hon hälsade på, utan hans syster, som förestod hans hus, för de båda flickorna voro två besläktade själar, ser ni, men patronen han var min väninna hjärtligt led, för allt hvad han krusade och fjäskade.

Efter middagen, då de små flickorna brukade försvinna i de mest undangömda bersåer och poetiska grottor för att riktigt ostörda få diskutera sina »stora idéer», snusade han alltid upp dem, och på deras promenader trafvade han jämt efter dem och fortsatte med trafvandet på sitt rum till långt ut på nätterna, så att de inte ens fingo sofva i fred för honom.

Min lilla väninna vardt allt ledare och ledare åt honom och undvek skickligt ett på-tu-man-hand, då hon väl förstod, hvad det skulle föra med sig. Men så sista dagen, då hon gick omkring och »tog afsked» af sina favoritplatser, under det patronen var ute på ägorna — trodde hon — dök han upp bakom ett buskage, förde henne till en bänk under en skugrik kastanj, suckade och fick sockerlag i ögonen, började så orda om, att han märkt, hur förtjust hon var i hans Blommedal, och hur innerligt detta fröjdade honom.

Hon satt så tyst som en liten råtta, när katten nalkas. Det hon erfor var en blandning af den yttersta leda, rädsla och obehag, men också en liten gnista medlidande. Hon tyckte det skulle vara omöjligt att säga ett tvärt nej, men ändå omöjligare att ge den minsta lilla skynt af hopp.

— Fröken svärmar för naturen — började han igen, sedan han fåfängt väntat på ett svar — men när man är ensam . . . det blir nog tomt efter Agnes — systemen skulle snart lämna honom — men — jag vet en . . . hm . . . som det blir ändå tomare efter . . .

Men hvar var då Agnes, som inte kom till undsättning! Hon hade aldrig svikit i stunder, mindre kritiska än denna. Skulle de möjligen vara i komplot?

Men räddningen var likväl nära i en gammal smutsig torpargubbes gestalt, som styrde rakt på dem. En himmelens ängel hade visst aldrig kunnat vara henne en skönare syn! Men patronen, han spände ögonen så mordiskt i den fattige gubben, så det var gruffigt att skåda. Torparn-ängeln, han hade nu många klagomål att anföra, bad om lättnad i dagsverken och mera och tänkte väl, att han valt rätta stunden, ty nu skulle väl husbonden, om inte för annat så för skams skull; visa sig mild för fröken, de skulle få till matmor, ty det pratades allmänt om som alldeles afgjort.

— Nå det lyckades?

— För gubben eller för friaren, menar ni?

— För båda?

— Ha-ha! Den olycklige friarns ena öga tittade hat och det andra kärlek — han hostade och fnös och slog ursinnigt med käppen i sanden, men den utkorade pasade nu på och kilade sin väg, och därmed så lyktades det frieriet.

— Nå, och hvad se'n då?

— Ingenting alls. Hon lotsade sig skickligt igenom dagen, och på kvällen reste hon, utan att det »ödesdigra ordet» blifvit uttaladt, och den fråga, som systemen hade fått i uppdrag att framställa, bad hon henne för all del vara snäll och låta förblifva outtalad.

— Och nästa gång de träffades?

— Det vardt aldrig någon nästa gång.

— De ha inte träffats vidare?

— Jo, kan ni tänka er, härom dagen, då jag och min väninna kommo ut från konditoriet, svängde ett ståtligt ekipage med de sötaste, nöblaste hästar — ni vet, att jag förstår mig en smula på hästar — om hörnet, och ur släden stack en rödskäggig herre upp ur pösande björnfäll och sobelpäls. Han vred sig som en spiral efter oss och beskref två stora cirkelbågar med hatten.

— Patronen — min gamle friare, du! — skrattade min väninna. — Han var sig alldeles lik, bara att skägget blifvit ännu rödare.

— Och han har väl redan gjort sin uppvaktning?

— Ja då! I går var han uppe och lämnade sitt kort, efter ingen för tillfället var hemma. Han har köpt sig en annan egendom här i närheten, ett riktigt gammalt slott, ni!

— Jag gissar ni snart får taga härligheten i skärskådande, då — er väninna blir slottsfru där.

Han slog igen planschverket, hvori han bläddrat, med en liten smäll och reste sig för att taga afsked.

— Går ni redan? Ja, jag har alldeles tråkigt ut er med min dumma historia.

— Jag ber, den var mycket intressant, och som ni sade, särdeles uppbygglig — högst lärorik.

— Ni glömmar väl inte vår bal om måndag, den 24.

— Själfrva skottda'n! För ingen del. Men ni glömmar väl ej, att ni lofvat mig kotiljongen?

— Nej, då — min roligaste dans!

De skakade händer och logo hvarandra in i ögonen. Men så blef han åter mycket högtidlig, bockade sig stelt och gick.

* * *

Balaftonen var hon så upptagen af sina värdinneplikter, att han blott fick växla några ord med henne. Och bäst det var såg han henne hvirfa om i en vals med en rödskäggig herre, som såg lycksalig ut, och hon såg inte ledsen ut, hon heller.

Efter dansen kom hon till honom.

— Friarn är här — patronen! — sade hon lifligt — pappa har gått och bjudit honom, utan att jag visste det. Det var med honom jag dansade.

— Jag såg det, det går visst bättre för honom nu?

— Utmärkt.

— Han afslutar bestämdt sitt frieri i kväll.

— Men då griper han ju in i andras rättigheter — log hon maliciöst.

Åter fördes hon bort i dansen.

Man hade hunnit till slutet af kotiljongen.

Borta i en vrå stod friarn och såg betänkligt hemskt attentatsaktig ut. På hans ena frackuppslag dinglade den allra näpnaste korg, som behändiga små fingrar nyss

fäst dit. Från en annan vrå fråssade ett par skadeglada ögon på honom.

Nästan alla de dansande voro uppe. Medan hans dam gått att bjuda upp, hade härads höfdingen dragit sig in i ett sidorum för att slippa bli »tagen».

Nu stod hon framför honom och höll något doldt i handen.

— Får man lof att dekorera er? — frågade hon, inte fullt så frankt som vanligt.

Och ett par små tafatta händer fumlade på frackuppslaget med en liten tingest, som skimrade i solprismans förvirrande färglek. Men innan hon fått den fast, hade han gripit om hennes hand och gömt den lilla vingade gossen med koger och båge inne vid sitt bröst, i det han kysste henne på den krusiga tupén och de två små kärlekskrokarna i pannan.

— Välsignade skottdag! — hviskade han, då de dansade ut, och tryckte henne fast intill sig.

— Välsigna hellre patronen, annars hade du väl aldrig . . .

— Men det var ju du!

— Var det jag . . . ?

”Under signatur.”

Odins dom

eller

Huruledes skottdagen tillkommit.

(Fri bearbetning efter ett af forskningen hittills förbisett kapitel i Sæmunds Edda.)

En gång i töcknig forntids svunna dagar, Då Odin, härskaren lin gamle, lefde än Och skref åt världens släkten visa lagar Och skipte rätt i krets af gudaborna nämde män, Det hände sig, att mycket folk var samladt, Af känd budkaffe kalladt till Allshärjarting. Vid hvarje Odins domslut blef med vapen skramladt,

Och sorl af bifall hördes vida kring.

I många tvister re'n var Odins vishet pröfvad, Den gamle längtar hem, af dagens möda trött. Då stiger fram en yngling, djupt bedröfvad, I lifvets vår han redan sorger mött. Otålig blickar Odin upp och talar: »Min vän, hvad för dig hit till tingets salar, »Hvad är ditt namn, hvad är din klagan?»

»Jag gamla anor har, så måler sagan, —
»Af jättemö jag fått mitt namn, — jag heter Göje.
»Mitt namn nu nämnes likväl blott med löje.
»Man kallar mig i dagligt tal blott — Februari,
»Och mina aktier stå lågt, långt under pari. —
»Som väl du vet, ha mina syskon fått
»I nåder tretti dagar eller mer.
»Men emot mig ej Nornan lika nådigt ler. —
»Hvaramed har jag mig då så svårt förgått,
»Att jag allen' fått endast tjugunått dagar?
»Kan detta stämman med din vishets lagar?
»Jag ber dig, låt nu rätten ha sin gång
»Och gör mig med min syskonskara lika lång!»

Med vrede höjer Odin då sin stämman:
»Din sorg ej sätter mig i svår dilemma!
»Mer än tillräckligt lång du är förut,
»Jag alltid längtat efter Februari slut.
»Du städse varit kall och mäktad dyster,
»Och — att förlänga träket mig ej lyster.
»Så efter vårens månad längta alle man, —
»Det framgår klart af »bondepraktikan». —
»Minns väl den satsen: — högmod går för fall —
»Och därför — dina tjugunått dagar du behålla skall!»

Nu tycks sessionen ändtligt vara slut, Befallning ges att blåsa tinget ut. — Då måler Heimdall, väktaren: »Din sköna fränka »Ber dig åt henne blott ett ögonblick att skänka!»

Och kärlekens gudinna Freja stiger Till Odin vördsamt fram och niger:

»En bön jag har till dig, min konungslige frände! —

»Mig älskogskranka ungmör till dig sände,
»Ty vet, det gifves massor utaf unge män,
»Som gå igenom lifvet utan någon vän,
»Emedan ofta alltför blyg är ungersvennen
»Att föra talan inför hjärtevännen.
»Men att för den skull öda bort den lycka,
»Som gifs i äktenskapets tabernakel,
»Det är ju — medgif det — ett rent spektakel!
»Hvad glädje skulle icke lifvet smycka,
»Om det i nåder blefve tärnan unnadt
»Att tala så, som ungersvennen icke kunnat!
»Sin rätt att fria önskar ungmön vinna,
»Med henne sig förenar kärlekens prästiana!»

Men tingets längd och Februari gnat Förmått åt Odin dåligt lynne skänka, Af Frejas prat blir gubben desperat, Och hårda ord han talar till sin fränka:
»Hör Freja, din propos är allt en smula dum,
»Jag tror, att vi ha kvar vårt privilegium.
»Tänk om hvar ungmö finge rätt till frieri!
»Hur gick det då med mitt briljanta världsmaskineri!

»Hvart skulle väl den unge mannen fly?
»Hvar finns den plats, där han sig kunde gömma
»För kvinnlig suckan, gammal och dock ständigt ny,

»För ordkaskader, glödande och ömma?
»I öfrigt glunkas, män emellan, redan nu
»Att tärnan väl förstår att göra sig till fru —
»Det går förstas med kvinnolist och ögonkast!
»Ej vill jag lägga hyende inunder last!
»Din bön är alltför löjlig, den beviljas ej,
»Till dina skyddslingar för fram ett bleklagdt nej.

»Vaktmästare, spänn kattorna för ekipaget,
»Och hjälp se'n Freja in med allt bagaget!»

Men se, då börja Odins korpar flaxa Och visdoms ord i gubbens öron kraxa:

»Vi ofta hört och sett på vår tournée,
»Att verkligt hotande är tärnans hjärteve.
»En explosion man lätt sig tänka kan, —
»Bäst därför, om en bot i tid du fann. —
»Sätt in en liten säkerhetsventil
»I ditt briljanta världsmaskineri!
»Mot tärnan *syns* du vara då gentil,
»Men *egen* fördel har du mest däri.
»Tänk ock på Göje — liten stackare —
»Näps något litet hans belackare!
»Vi tro det vara klokt att länka samman
»Två milda domar! Var ej alltför hård!
»Så uti ljufvig fröjd och gamman
»Det hela ändrar i ett härligt slutackord!»

En ljusglimt lifvar Odins trötta öga, För kära korpar krax hans vrede föll till föga, Och Freja, fränkan, får en blick förstulen, När Odin ropar: »Är han kvar i vestibulen,
»Den yngling, som ej var tillräckligt lång,
»Om så, låt honom komma in ännu en gång!»

Jo, mycket riktigt, han var ännu kvar, Han kommer in och plats vid skranket jämte Freja ta'r.

Sig reste Odin och hans öga ljufvigt log, När så till orda nu han tog:
»Som hvar man vet, det alltid varit gudars nöje
»Att glädjens eld i män'skors bröst ha tändt.
»Men, sköna Freja, och du, afundsjuke Göje,
»I ha'n dock alltför högt er bäge spant.
»I ha'n för mycket pratat här persilja,
»Att jag er bön till *fullo* kan bevilja.
»Jag tror min vishet träffat ganska rätt,
»Då jag min dom i denna form har klädt:

»Må astronomen säga hvad han vill,
»Hvart fjärde år jag gifver Göje en dag till.
»Och, Freja, för att skalpa ungmöns hjärtesar
»Hvar tärna under detta året fria får!
»Men se'n ej klage tärnan öfver själföfvallad sorg,
»När yngling henne skänker en förarglig korg!»

Om unge Göje eller ungmöns vackra advokat Med denna Odins dom uti sitt sinn' förnöjdes, Det hördes ej igenom mängdens sorl och prat, Igenom vivatrop, som ljudligt höjdes För Odin, hägnaren af rätt och lag, Och för den dom, han i sin vishet fällt i dag.

Cervus.

Namnsdagslista för 1896.

Mars.

1. S. Albin.	17. T. Gärtrud.
2. M. Ernst.	18. O. Edvard.
3. T. Rosalie, Rosa.	19. T. Rudolf.
4. O. Adrian.	20. F. Beatrix, Beatrice.
5. T. Ramfrid.	21. L. Benedikt, Bengt.
6. F. Hjärdis, Hjerdis (kv.).	22. S. Viktor.
7. L. Ragnhild.	23. M. Axel.
	24. T. Gabriel.
8. S. Åke.	25. O. Maria <i>Behådelse</i> dag, Pauline, Paula.
9. M. Halldan.	
10. T. Hjorvard.	26. T. Emanuel, Manne.
11. O. Saga.	27. F. Gabriella, Ella.
12. T. Viktoria.	28. L. Etelka, Etel, Ethel.
13. F. Greger, Gregor.	
14. L. Matilda, Tilda	29. S. Jonas, John.
15. S. Kristoffer.	30. M. Percival.
16. M. Heribert, Herbert, Bert.	31. T. Axalina, Axelia.

Skottår förr och nu.

Vid lutans toner ömma förr kunde flickan drömma om eget litet bo, om loften och om tro:
 »Tänk, om jag skulle våga — det är ju skottår — fråga på skämt, förstås, om han vill bli min äkta man! —
 O, min Valdemar! Jag skulle blifva allt för dig — och dig mitt hjärta gifva — älska dig i lust som ock i nöd, evigt din — ja, evigt din! Allt till min bleka död.»

Nu sitter lilla fröken vid sin — cigarr, och röken hon följer med sin blick:
 »Ah, en idé jag fick! Den var ej dum, den tanken, min lön jag har i banken — jag nog försörja kan en snäll och hygglig man.

Just herr N..., han är ju ganska härlig — och blir han till slut allt för besvärlig, allt för ledsam som min äkta man — nästa skottår kan jag hinna taga mig en ann.»
 J. F.-lm.

Ur notisboken.

Slöjdfåtens belöning. Medaljen Literis et artibus har tilldelats direktisen för Handarbetets vänner fröken Agnes Branting.

Fröknarna Hiertas stipendium har tilldelats medicine kandidaterna Anna Stecksén, Ellen Sandelin och Anna Ahlström.

Till föreståndarinna för Djursholms samskola har antagits fröken Gerda von Friesen, som vistats i Norrköping i 16 år såsom en af föreståndarinnorna för det välkända Pihl-von Friesenska elementarläroverket för flickor.

Teater och musik.

Kungl. operan har återupptagit Rossinis »Barberaren i Sevilla». Löjtnant Forssell debuterar i Figaros parti. Vi återkomma i nästa nummer härtill.

Dramatiska teatern gaf i går torsdag för första gången den bebådade nyheten, »Talismanen», sagospel på vers i 4 akter af Ludvig Fulda i fri öfversättning af Daniel Fallström. Vi återkomma i nästa nr till ett närmare omnämnande.

Södra teatern ger för närvarande kväll efter kväll den gamla välkända farsen »Petermans flickor». Hr Bergströms Peterman hör, som bekant, till skådespelarens allra bästa varianter af den typ, som är hans specialitet, och han tyckes ingalunda ha förlorat intresset för uppgiften under de 6 å 7 år, hvarunder pjäsen legat nere. Hr

Bergström bär nu som förr hela stycket, hvarför om hans medspelande just ingenting annat är att säga än att de ej störa hans framgångsrika bemödanden att roa publiken. Bland »flickorna» tager fröken Lindzén som Tony gifvetvis priset.

Filharmoniska sällskapet gaf i tisdags i Musikaliska akademien sin andra abonnementskonsert inför en publik, som till sista plats fyllde den stora salen. Programmet inleddes med Griegs bekanta konsertvertur »Om hösten», som af k. hofkapellet fick ett mycket godt utförande. Konsertens hufvudnummer utgjordes af Gades »Elverskud», ballad, bearbetad efter danska folksagor och komponerad för solröster, blandad kör och orkester. Detta stämmingsfulla tonverk har förut utförts af Filharmoniska sällskapet, men då endast med pianoackompanjemang. Att det nu gjorde sig vida bättre med orkester är naturligt, helst som orkesterackompanjemang är buret af lugn stämmingsfullhet och varm känsla. Solpartiet erhöles ett alldeles förträffligt utförande af grevinnan Math. Taube (älfjungfrun), fru Math. Linden (modern) och hr O. Lejdström (Oluf). Kompositionen utfördes i sin helhet berömvärdt och väckte lifligt bifall. Ett område, hvarpå detta musiksällskap excellerar, är a-capella-körernas. Att så fortfarande är förhållandet visade sig äfven nu. L. Normans »Det guddommelige Lys» och A. Södermans »Tre visor i folkton» erhöles ett briljant utförande. Samsjungningen var ypperlig, och de friska röster, öfver hvilka sällskapet förfogar, gjorde sig förträffligt gällande. Programmet utfylldes med trenne af grevinnan Taube på ett förträffligt sätt föredragna nummer, nämligen »Spinnarian» ur »Den bergtagna» samt tvänne romanser, »Om aftonen» af Lindblad och »Vårsång» af Josephson. Programmet var således i sin helhet särdeles underhållande och utförandet hedrar alla de uppträdande. Det hela leddes af sällskapets anförare hr Hedenblad.

Konserter. Kejsarliga operasångaren Hjalmar Freys konsert äger rum instundande tisdag, och påföljande torsdag gifver fröken Astrid Andersen sin konsert. Till den 11 mars förberedes en konsert af den framstående operasångaren Paul Bulss från Berlin.

Två napp och ett bete.

En skottdagshistoria

af Lisa.

Det var senaste skottdagen — en bemärkelse-dag för båda fröknarna Klint; ty båda firade sin födelsedag, och i anledning där af gaf den äldre, fröken Elin Klint, supé och bal för sin umgängeskrets.

Som fröken Klint tillhörde en ansedd släkt och dessutom var förmögen, voro hennes vänner många, och den samling, som rörde sig i hennes salonger, ganska lysande.

Fröken Elin Klint var endast 45 år, men såg ut att vara tio år yngre. Ståtlig, välklädd och behaglig.

Hennes nièce, fröken Elsa Klint, var dock den som tycktes äga den största tjusningsförmågan, åtminstone i de unga kavaljerernas ögon.

Mycket vacker och äfven rik, var hon ett föremål för såväl verklig kärlek som spekulationer, ty det troddes allmänt, att hon skulle i en framtid ärfva sin rika faster, och dessutom var hon ägarinna af en rätt betydande förmögenhet efter sina affidna föräldrar. Efter föräldrarnes död hade hon vistats i fasterns hus och af denna åtnjutit den ömmaste moderskärlek.

Fröken Elin hade haft ett verkligt ungdoms-tycke. Varit förlovad med en präktig och ansedd man, assessor Rahm. Genom något missförstånd å ömse håll hade det kommit en fnurra på träden, och som båda voro unga, stolta och obepröfvade af världen, trodde de sig, hvar för sig, ha blifvit förördelade — och bröto förlofningen. Båda hade sedan i tjugufem år förblifvit ogifta och inom sig själfva — sin kärlek trogna. Båda önskade brytningen ogjord. Men båda voro för stolta att ta första steget till en uppriktig förklaring. Numera tillhörde assessor Rahm fröken Klints umgängeskrets och trufdes bättre i hennes hem än annorstädes.

Som redan är antydt, hade Elin Klint i tio år varit en öm mor för sin brorsdotter Elsa, som vid åtta års ålder blef föräldralös. Elsa var vacker och rikt begåfvad och sin fasters stora favorit.

Bland de unga män, som kretsade omkring den fagra stjärnan i sällskapslifvet, var det endast en, som hon tycktes fästa mera uppmärksamhet vid än de öfriga, ehuru hon var vänlig och artig emot alla; men hon ägde detta bestämda något i sitt väsen, som höll dem alla på ett visst afstånd.

Så kom han, Edvard Holm, vacker, talangfull och dessutom en skicklig läkare, som inom kort blef på modet.

För Elsa och Edvard var att se och älska hvarandra detsamma. Ännu hade ej någon direkt förklaring ägt rum, men båda hade klart för sig, att deras böjelse var ömsesidig. Ehuru deras bekantskap endast var några månader gammal, hviskades redan om deras snara förlofning. Och så en afton hände sig hvad som så ofta i alla tider hänt andra, att en ond genius ställde till oenighet. Hon mankerade honom en dans, och han ville ej tro, att det var glömska af henne. Han hvarken dansade med henne eller närmade sig henne på hela aftonen.

Så fortgick det vid ett par bjudningar, där båda voro inviterade.

En afton, då de återvände från en större bal, kastade Elsa sig till sin moderliga väns bröst och förtrodde henne sina bekymmer. Denna tröstade sin älskling så godt hon kunde och hoppades, att allt skulle bli godt igen. Hon öppnade nu också sitt hjärta för Elsa och berättade henne, att för en dylik barnslighet, en falsk stolthet, hade hennes hjärta och ännu en annans blödt i tjugufem år.

Så kom skottdagen, bådas deras födelsedag. Elin hade haft tillfälle att sondera den unge läkaren och kom till den slutsatsen, att han ingenting högre önskade, än att allt skulle bli godt igen, fast han ganska tydligt lät förstå, att den manliga stoltheten var sårad. Elin hade lefvat länge nog för att veta, att ingenting är så ömtåligt som mannens s. k. stolthet — (eller egenkärlek).

Skottdagens morgon erhöles Edvard en liten parfymrad biljett, som innehöll endast dessa ord: Kom, och låt det gamla grollet vara glömdt.

E. K.

Uppfylld af glädje, förvåning och lycka, skyndar Edvard att redan på förmiddagen göra visit hos damerna Klint. Träffade så Elsa ensam, sysselsatt att ordna blommorna i salongen. Artigt och vänligt log hon emot honom och kunde knappast dölja sin glädje att se honom.

Många ord behöfdes ej för att få klarhet dem emellan. Återstod nu att tala med fastern. Då de gingo att träffa henne, hviskade Edvard; »Du lilla nutidskvinna! Hade du ej varit så klok att kalla mig, och det på själfva skottdagen — — — så hade vi nog fått gå där och se sura ut än en tid.»

»Hvad säger du? Har jag kallat dig hit, hvad menar du?»

»Se här!» Och biljetten förevisades.

»Ah! Den gamla välmenta raringen. Det är faster, som kallat dig, förstär du väl. Men vänta bara. Jag ska hämnas! Låt mig nu få biljetten! Och så tala vi ej om vår hemlighet för henne i dag.»

»Men, min älskling, Jag skulle vara så lycklig att inför hela världen visa, att du är min.»

»Vi kunna ändå inte eklaterat vår förlofning i dag.»

»Hvad hindrar?»

»Inte just något, men nu, herr doktor, torde ni ha godheten att försvinna. Farväl tills i afton. Vill du dansa första dansen med mig?»

»Om jag vill!»

»Farväl. Jag har viktiga saker att uträtta innan dess.»

»Du artar dig till att bli en liten tyrann.»

»I dag måste jag ha våldet. Adjö, min herre.»

* * *

Då assessor Rahm kom hem från sitt ämbetsrum, fann han på sitt skrifbord ett litet bref. Dess innehåll var endast:

Kom, och låt det gamla grollet vara glömdt.

E. K.

»Hvad menar hon? Är det möjligt, att hon efter så många långa år kunnat böja sin stolthet och själf uppmåna mig att glömma — — Ja, det är längesedan glömdt — det gamla grollet. Jag har dock visat henne, att jag är en man, fast hjärtat höll på att brista — — Men hvad är det. Klappar du ej, gamla narraktiga hjärta, lika fort som i forna dagar! Ah, skäms! Jag är väl ingen pojke heller. — Låt det gamla grollet vara glömdt. Hvad menar hon? — — Nå, vi få väl se i afton.»

»Lova! Så hör då människa. Lov!»

»Assessorn behöfver då inte skrika munnen

ENEROTH & Co.
Tekniska Fabriken "GÖTA LEJON"
* * * GÖTEBORG.

rekommendera sitt allmänt erkända
LUTPULVER
— fritt från klor —

Lutpulvret begagnas vid lak eller tvätt i stället för bästa och renaste aska. Användningssättet alldeles samma som med vanlig asklut, och
SÅP-PULVER
(fritt från klor).

Sparar **penningar.**
— Sparar **arbete.**
— Sparar **kläder** och ersätter såpa eller tvål.

Tandläkare dr Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandtinktur

ur led på sig, för inte är jag döf, inte — och inte behöfver jag tituleras *människa* heller, ska' jag säga.»

»Jaså — hon är inte människa. Är hon en ängel då? Ta' nu vackert fram min finaste kostym — och se till, att allt är i ordning. — Jag ska' bort i afton.»

»Nå, det är då ingenting ovanligt. Assessorn ska' väl inte på slottet heller?»

»Bättre upp, Lova! Om du bara kunde gissa.»

»Jo 'vars, hvad jag det kan, men det angår mig inte.»

»Rätt så, Lova. Har du middagen i ordning något tidigare, vore det bra; så hinner jag hvilat en stund, innan jag går till barberaren.»

»Jästa mej, en tocken tok.» mumlade Lova för sig själf och lofvade åt köket. — »Ser du, misse, nu har han därinne fått några griller i skallen, som hvarsken du eller jag ska' begripa, förstås. — Liksom inte jag kunde begripa, att han ska' te' grosshandlarns — kantänka — de krusa inte mänskligt för en, se'n fröken kom hem utomlands ifrå. — Å' han nu så tokstellig, att han nappar på den kroken, så gärna för mig. — Eller hva' säger du, misse?»

Den rödgule älsklingen kröker rygg och svarar ett däst »Mjaa».

Assessorn hade, trots sina femtio vingar, bibehållit sig mycket väl. Han gjorde denna afton en mer än vanligt omsorgsfull toalett och myste helt belåten mot sin bild i spegeln. Han var den förste af de gäster, som den aftonen infunno sig i fröken Klints vackra, rikt och festligt smyckade våning. Den första som kom emot honom, var hans gamla flamma. Efter att med en blick ha gjort sig förvissad om, att ingen otillbörligt ser eller hör dem, skyndar sig assessorn att fatta Elins hand och föra den till sina läppar med ungdomlig värme.

»Tack, alltid lika varmt älskade Elin, för din uppmaning, att jag skulle komma och glömma det gamla barnsliga grollet! Var viss om, att den dumheten för länge sedan är glömd, men jag

har icke vågat tala med dig om vårt forna lyckliga förhållande, då du alltid kringgårdat dig med ett lugn, som endast tillhör vännen. Ja, Elin, det var ett stordåd af dig att taga första steget. Gud signe dig därför! Jag hade ej vågat det. Låt oss snart befästa vår ungdomskärlek, som helt visst blir vårt lifs, med äktenskapets insegel, och återtag nu för alltid förlofningsringen! Vi ha ju ingenting att vänta på längre.»

Elin stod framför honom som en bild af den yttersta förvåning; rodnande och blyg var hon i hans ögon vackrare än någonsin. Hennes förlägenhet ökade hans mod och i nästa ögonblick har han omslutit henne med sina armar. —

»Åh, min älskade lilla faster, så gudomligt roligt! Tillåt mig att vara den första, som gratulerar er,» ropar Elin, som, af en händelse eller icke — det kan man ju lämna oafgjordt — i ett så lämpligt ögonblick skyndade fram.

Det tycktes, som om Elin förlorat talförmågan, men just nu började gästerna anlända och Elin var snart åter samma charmanta värdinna, som hon alltid brukade vara. Men alla hennes gäster — inberäknadt de damer af obestämd ålder, som ofta äro skarpsyntare än andra dödliga — funno Elin vackrare och ungdomligare än vanligt. Och assessor Rahm var den mest artige och förekommande kavaljer, som ej ett ögonblick vek från värdinnans sida.

Stämningen var den angenämaste och supén förträfflig. Så kom kotiljongen. En af arrangörerna var doktor Edvard. Under en af pauserna tillkännagaf han, att som det var *skottdag*, var en ny tur införd i sagda dans. Damerna hade förmånsrätt att bjuda upp och dessutom dekorera sin kavaljer med en skär ros, som ej var utan en viss betydelse, tillade han skalkaktigt. — »Kom ihåg, mina älskvärda damer, att dagen är eder och att den bringar eder obestriddlig rätt att välja.»

Naturligtvis blef Edvard dekorerad med en vacker ros af Elsa. Deras blickar skvallrade om hvad ord ännu ej sagt. »Doktors påhitt» togs som skämt, men nog fanns det flere än en af damerna, som lade en smula allvar däri och gaf en särskild betydelse åt rosen, som förlarades den utvalde kavaljeren.

Glädjen var allmän, och till och med de mer, som voro ur dansen deltog nu däri. Ma. fick äfven det nöjet att se värdinnan valsa ett hvarf med assessorn, och äfven han dekorerades med en ros.

»Ja, det må jag säga,» hviskade gamla fröken Uf bakom solfjädern till sin granne, kaptenskan Pik, »nu går oblygheten allt förlängt. Inte skulle det händt i min ungdom, att en ärbad dam vågat utmärka en karl så tydligt, som vår värdinna nu utmärker assessorn. Ser du hur han ännu håller hennes hand? De borde i sanning blygas,» äflas den värda damen i dygdig harm.

»Ack, kära du, kom bara ihåg, att det är *skottdagen!*»

Gästerna voro borta. Elin och Elsa voro uppkurpa i Elins kabinetssoffa. En förklaring hade nyss uppläst Elin, att *samma* biljett hon först för Elsas räkning skickat doktorn, hade Elsa sedan sändt — till assessorn.

»Lyd nu mitt råd, älskade faster, tala aldrig om för farbror, att det var jag, som skickade honom inviten.»

»Nej, min unge, jag vill ej börja min sena lycka med brist på förtroende till den man jag håller af. I morgon skall allt bli klart, och jag betvivlar ej att han skall förstå mig. Kom ihåg, mitt kära barn, att näst *kärlek* är *förtroende* inom ett äktenskap det förnämsta!»

Innehållsförteckning:

Fredrika Wennberg; ett »skottårsbarn», af John Neander. (Med porträtt.) — Tvänne planscher. — Ett skott-dagsnummer. — Skottdagen; fragment ur en jägarinnas memoarer, af Diana. (Prisbel. i Iduns skottdagstävlan.) — Flickornas bal; ett skottårsminne af Xenia. — Att fria; ett skottårsäppros, af »Under signatur». — Odins dom eller Huruledes skottdagen tillkommit; af Ceres. — Namnsdagslista för 1896: Mars. — Skottår förr och nu; af J. P.-lm. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Två napp och ett bete; en skottdagshistoria af Lisa. — Tidsfördrif.

Tidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Skottdags-logogryf.

Hvem vill handla, hvem vill handla?
Gå mig icke stram förbi.
Stufvar har jag, rara stufvar,
Som jag nu realiserar
Att tidsenligt det må bli.
I minut blott går affären,
Ty den är ej stor, min vän,
Hela lagret bort jag slumpar
På en dag; när den är ändad
Stängs butiken väl igen.
Fästering jag har åt flickan,
Brudkrans, slöja, ja, därtill
En förtrollad prins, om hon blott,
Som den väna mön i sagan,
Lösningordet säga vill.
Passa tiden, passa tiden,
Ty till nästa »occasion»
Ligger åratall emellan,
Och för ifrig väntan blifver
Kanske tiden då för lång.

Nu öppnas butiken,
Hvar har jag publiken?

Af systrar sju en midt i raden.
Hvem har med lock fulländning
fått?
Hvad finns till öfvers uti staden?
Hur är en nyfödd hottentott?
Ett litet emaljradt smycke
I etui af rosenrödt.
Hvad icke är i män'skans tycke
En smaklig frukt. Ett vilddjur,
dödt.
Hur var, om ryktet icke lüger,
Vår »tjusarkonungs» ansiktsform?

Nämn mig en tonkonstnär som du-ger.

Hvad som står profvet uti storm.
Så en af Grekland's största städer,
Och en arabisk stad därtill.
En päls i stormigt vinterväder.
Hvad pojken får, när mor slår till.
En dyster svepning för en kvinna,
Som uti lifvet dock står kvar.
En sak som brukar dåligt brinna.
Hur, efter vårflod, ängen var.
Från urgrå forntid fram vi mana
Ur gudaskaran en — hans namn?
Intars af stål på »slipad» bana.
En båt i palmomkransad hamn.
Vid Mälartväg ett ryktbart ställe,
Där mången ädling lefde och —?
Hvad ej serveras på ett skrälle
Utaf en skolad, skicklig kock.
Hvad vi ett vågadt namn nu gifva,
Vi »dagens skugga» kalla det.
Hur bör man handskas med en
drifva,

Då hög den ligger, till förtret?
En flod i Ryssland — biflod bara.
Och nu jag rättfram fråga vill,
Om det ej lämpligt skulle vara
Att säga — hvad? — och stänga
till.
S. L.

En kustbild.

Charad.

Mitt första emot böljans anlopp
vänder
Till skydd för lågländt bygd sin bre-
da rygg,
Och fåfångt havets koppel visar
tänder
Emot mitt andra, där ni sitter trygg.
Åt dess mitt tredje kan ni le ett löje,
Se'n — noga märk! — ett n mot r
ni bytt,
Och helt mitt fjärde känna er med
nöje
Från hvarje fruktan, som ert hjärta
brytt.

Ifyllningsgäta.

																				*
*																				*
*																				*
	*																			*
		*														*				
			*													*				
				*												*				
					*											*				
						*										*				
							*			*	*	*	*							
								*		*	*	*	*							
									*		*	*	*							

De med stjärna betecknade rutorna bilda, om orden äro rätt funna, en för damerna särskildt betydelsefull dag.

Orden äro: 1) mått, 2) en »sängkamrat», 3) ett landområde, 4) Kisses yrkestitel, 5) »Sveriges badkar», 6) en klyftig man, 7) en helbregdagörare, 8) tidsbesparingskonst, 9) en läckerhet, 10) produkt ur köksträdgården, 11) en lastdragare, 12) ett hälsomedel, 13) en af »de fem», 14) en kompanion i lifsaffären, 15) de »sista dagarnes» martyrer, 16) en opåkallad afverkare, 17) ett stycke »advokatföda», 18) retorikens »persilja», 19) juridiskt plåster, 20) en potatisätare.
S. L.

Ett gladt mitt femte lättad ut ni brister:

Den väldige ej annat sjätte såg
Än att, förintad, skummande och
bister,
Slå till ett väl så skymfligt återtag.

Och i den trefna hyddan, lyckligt
hågnad

Mot den natur, ni bjöd så kraftigt
spets,
Ni som en extra liten skottdagsfåg-
nad

Mitt hela löser i de edras krets.
J. N.

Lösningar.

Logogryfen: Kokerska; kork, eka, oas, skare, os, skor, kors, ok, eko, Oskar, kakor, ko, so, ossa, Krokek, orsak, krake, krok, koka, Korea, resa, ek, ask, ros, Aros, sak, ras, kask, rask, kor, ark, ro, skrek, ol!

Charaden: Hoftång.

Ifyllningsgätan: Sköfde — Grenna; 1) schagg, 2) kamfer, 3) örmage, 4) femton, 5) delin, 6) Elvira.

Länkgåtan: Falsterbo; fal-al-Falster-alster-te-er-bo.

HULTMANS Cacao & Chocolad

rekommenderas som den bästa och vitsordas på det varmaste af professorerna hrr Joh. Lang, Seved Ribbing, Nils O:son Gadde, C. J. Ask samt doktor Olof Moberg.